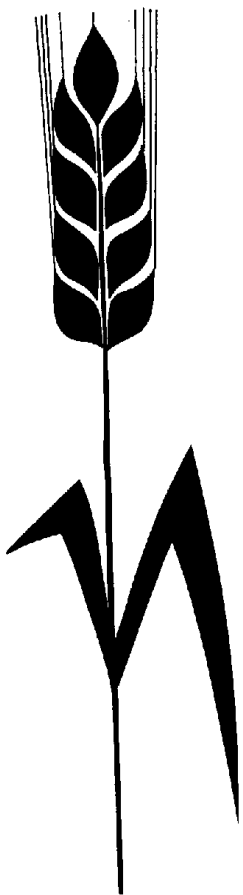

Farní věstník

BŘEZEN 2019

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXVII, číslo 3

Život je drsný. A je třeba s tím počítat.

Když jsem byl malý, měli jsme starého souseda, který se jmenoval doktor Gibbs. Vypadal úplně jinak než všichni lékaři, co jsem kdy poznal. Pokaždé, když jsem ho viděl, měl oblečenou džínovou kombinézu a na hlavě slamák se zeleným plastickým kšiltem. Hodně se usmíval; byl to úsměv, jenž se hodil k jeho klobouku – starý, pokřivený a obnošený. Nikdy na nás nekřičel, že si hrajeme na jeho zahradě. Pamatuji si ho jako člověka, který byl mnohem milejší, než dané okolnosti vyžadovaly. Když doktor Gibbs zrovna nezachraňoval životy, vysazoval stromy. Jeho dům totiž trůnil na velkém pozemku a jeho životním cílem bylo proměnit ho v les. Ten dobrý lékař měl pár svérázných teorií ohledně pěstování rostlin. Pocházel ze zahradnické školy, jež se řídí heslem "škoda každé rány, která padne vedle".

Nikdy své nově vysazené stromky nezaléval, což zcela odporovalo konvenční moudrosti. Jednou jsem se ho zeptal, proč. Řekl, že zalévání rostliny kazí, a pokud je zaléváte, každá následující generace stromů bude vždy o něco slabší. Takže se s nimi nesmíte mazlit a ty neduživé musíte co nejdřív odstranit. Mluvil o tom, jak zalévání stromů vede k mělkým kořenům a jak stromy, které nikdo nezalévá, musí při hledání vláhy prorůstat svými kořeny hluboko do země. Pochopil jsem ho tak, že bychom si měli hlubokých kořenů vážit. Takže své stromky nikdy nezaléval. Zasadil doubek, a místo aby ho každé ráno zalil, praštil do něj srolovanými novinami. Plesk! Bouch! Prásk! Zeptal jsem se ho, proč to dělá, a on mi odpověděl, že proto, aby mu strom začal věnovat pozornost. Doktor Gibbs odešel na věčnou slávu pár let poté, co jsem opustil domov. Tu a tam jdu kolem jeho domu a dívám se na stromy, které jsem ho viděl sázet před nějakými pětadvaceti lety. Teď jsou silné

jako skála. Velké a robustní. Tyhle stromy se ráno probudí, zabuší se pěstmi do hrudi a dají si černou kávu bez mléka.

Před několika lety jsem vysadil pár stromů. Celé léto jsem jim nosil vodu. Stríkal jsem je... Dva roky rozmazlování mi ale vynesly stromy, které čekají, že je někdo bude dnem i nocí obskakovat. Kdykoli zavane studený vítr, začnou se třást a drkotat větvemi. Padavky. S těmi stromy doktora Gibbsa to je divné. Protivenství a strádání jim zřejmě prospěly tak, jak by to pohodlí a bezstarostnost nikdy nedokázaly.

Každý večer jdu před spaním zkontrolovat své dva syny. Stojím nad nimi a dívám se na jejich drobná tělíčka, na to, jak se uvnitř nich zvedá a klesá život. Často se za ně modlím. Většinou se modlím za to, aby měli snadný život. "Ušetři je utrpení, Pane." V poslední době si však myslím, že je načas-

se, abych svou modlitbu změnil. Má to co dělat s nevyhnutelností studených větrů, které nám dokážou proniknout až do morku kostí. Víím, že se mé děti setkají s utrpením, a moje modlitby, aby se tak nestalo, jsou naivní. Vždycky někde vane studený vítr. Takže hodlám svou večerní modlitbu změnit. Protože život je drsný, ať už si to přejeme, či nikoli. Místo toho se budu modlit, aby kořeny mých synů prorostly do hloubky a oni tím pádem mohli čerpat sílu ze skrytých zdrojů věčného Boha.

Příliš často se modlíme, abychom to v životě měli jednoduché, avšak tyto prosby bývají jen zřídkakdy vyslyšeny. To, za co se potřebujeme modlit, jsou kořeny sahající hluboko k Bohu, aby nás to - až se spustí déšť a zafouká vítr - od něj neodtrhlo a neodneslo někam pryč

Převzato z *Povidky z verandy*, vydalo nakladatelství *Vyšehrad*.

Bohoslužby v měsíci březnu 2019

So	2. 3. 2019		17:00	Jména Ježíš
Ne	3. 3. 2019		7:30	Jména Ježíš
			9:00	Jména Ježíš
			10:30	Matka Boží
St	6. 3. 2019	Popeleční středa	8:00	Matka Boží
			18:00	Jména Ježíš
So	9. 3. 2019		17:00	Jména Ježíš
Ne	10. 3. 2019		7:30	Jména Ježíš
			9:00	Jména Ježíš
			10:30	Matka Boží
So	16. 3. 2019		17:00	Jména Ježíš
Ne	17. 3. 2019		7:30	Jména Ježíš
			9:00	Jména Ježíš
			10:30	Matka Boží
So	23. 3. 2019		17:00	Jména Ježíš
Ne	24. 3. 2019		7:30	Jména Ježíš
			9:00	Jména Ježíš
			10:30	Matka Boží
So	30. 3. 2019		17:00	Jména Ježíš
Ne	31. 3. 2019		7:30	Jména Ježíš
			9:00	Jména Ježíš
			10:30	Matka Boží

(bez záruky)

Charitní sbírka

V sobotu 16. 3. 2019 od 9:00 do 12:00 hod. se uskuteční Charitní sbírka šatstva apod. v prostorách bývalého Školního statku v Telči, vstup nebo vjezd nejlépe zadní bránou z ulice Batelovská.

Darované věci prosíme ukládejte do papírových krabic nebo pytlů pro snadnější manipulaci při skladování a dopravě.

Případné informace lze získat na tel. č. 732 157 552

Děkujeme.

Český výraz "postní doba" není přesný

Doba postní - doba čtyřiceti denní

Chceme-li ubrat na krutosti, malosti a násilí našich životů, můžeme využít například každoroční nabídky postní doby. Správný název by ale měl znít „doba čtyřicetidenní“ (z latinského tempus quadragesimae). Český název tak není úplně přesný, protože slovem „postní“ vyjadřuje jen jednu stránku této doby. Smysl postní doby je ale větší a dá se výstižně vyjádřit slovy proroka Joela:

Navraťte se (obraťte se, vraťte se zpátky) ke svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem! (Jl 2,13).

Praktický program postní doby: tři základní „činnosti“

Program postní doby vyjadřuje nejlépe evangelium, které se čte na Popeleční středu:

Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci, aby došli slávy u lidí. Když ty prokazuješ dobrodiní, ať to zůstane skryto, a tvůj Bůh, který vidí, i co je skryto, ti odplatí.

A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí tak, aby byli lidem na očích. Když se modlíš ty, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Bohu. A tvůj Bůh, který vidí, i co je skryto, ti odplatí.

A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci. Když se postíš ty, neukazuj lidem, že se postíš. A tvůj Bůh, který vidí, i co je skryto, ti odplatí (srov. Mt 6,2-6. 16-18).

Z výše uvedeného textu lze tedy vyčíst tři pilíře postní doby, které jsou osvědčenou cestou k Bohu: Modlitba, půst a almužna. Jsou jako trojnožka, jeden bez druhého nemohou fungovat a jsou mezi sebou vždy propojeny. Ježíš jim souhrnně říká „spravedlnost“.

Almužna

Slovo almužna znamená z řečtiny milosrdenství. Jde o mnohem víc než o pár mincí žebračkovi. Jde o to, že se máme stávat milosrdnými, tedy velkorysími, odpouštějícími lidmi, se srdcem milým a otevřeným, že se máme stát Bohu podobnými. Je to cíl vysoký, ale krásný, jediný, k němuž má člověk směřovat, chce-li se stát skutečně v plném smyslu člověkem. Je ovšem neuskutečnitelný bez modlitby.

Modlitba

Modlitba není odříkávání modlitbiček, nýbrž trávení času s Bohem, stálý život v jeho přítomnosti. Je ovšem neuskutečnitelná bez půstu.

Půst

S postem se pojí jedna z postních ideologií, kvůli které půst ztratil svůj hluboký duchovní význam. Stal se z něj totiž obyčejný sebezápor, odřeknutí si „masa v pátek“ a „tanečních zábav“. Postit se ale neznamená jen, že si něco odřeknu. Ale: zříkám se něčeho, abych získal něco jiného a většího. Stávám se totiž citlivějším pro Boží přítomnost a díky tomu se také stávám milosrdnějším člověkem.

Převzato z knihy Ladislav Heryán, Exotem na této zemi,

Zpráva z jednoty Orla

Elérové sbírali zkušenosti v Třešti

Nejmladší florbalisté Orla Telč ve středu 20. února vyrazili na přátelské utkání do sousední Třeště, kde se utkali s domácím týmem DDM Třešť. Ti dokázali využít znalostí vlastního hřiště a mírné věkové převahy a po většinu času kontrolovali hru a útočili na naši branku. Po třicetivteř hodiny dlouhém zápase skončilo skóre 9:1 pro Třešť. Čestný gól za Telč dával Jakub Macků. Orel Telč reprezentovali Magda a Patrik Jarolímkovi, Matouš a Tonda Jiráčkovi, David Jelínek, Pavel Karpíšek, Jakub a Šimon Macků, Dominik Novák, Jakub Pittner branku hájil Luboš Vyhliďal.

Břežnový Pinec v orlovně

První letošní Pinec v orlovně, který proběhl 27. ledna, si nenechalo utéct 12 hráčů. Ve vyrovnaných zápasech si jako obvykle vedl nejlépe Pavel Nováček a zdá se, že nekompromisně směřuje k obhajobě loňského vítězství v našem poháru. Za ním následoval Martin Tupý a na třetím místě debutovala na stupních vítězů Veronika Nováčková.

Kompletní výsledky i fotogalerii najdete jako obvykle na stránkách turnaje.

Po dlouhé temné pomlce byl vyhlášen termín na další Pinec v orlovně. Jako vždy **v neděli 17. března od 14 hodin** pro Vás budou připraveny pingpongové stoly, občerstvení, míčky a pro započetelné páčky k půjčení. Sezóna se blíží ke konci, neváhejte a přijďte si zahrát, dokud je možnost.

Biskup Cíkrle byl jmenován před devětadvaceti lety

Brněnský diecézní biskup Vojtěch Cíkrle byl jmenován třináctým diecézním biskupem **14. února 1990** papežem Janem Pavlem II. ve svých čtyřiceti třech letech. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla 31. března 1990.

V těchto dnech se tak stává nejdéle sloužícím sídlením biskupem v dějinách brněnské diecéze od jejího založení v roce 1777. Na druhém místě je v tomto smyslu šestý brněnský diecézní biskup Jan Antonín hrabě Schaffgotsche, který vedl diecézi dvacet osm let, a to v letech 1842-1870.

Non ego, sed tu, česky "Ne já, ale Ty" je zkratkou ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, je to vyjádření touhy odevzdat svůj život do rukou milujícího Boha.

Malý biografický rozbor brněnských biskupů z podkladů PhDr. Jaroslava Macka:

V nově zřízeném Biskupství brněnském se zpočátku dodržoval zvyk, že do vysokých církevních funkcí byli jmenováni příslušníci šlechty. Nejnižší šlechtický titul v Brně získal biskup Stuffer, povýšený roku 1806 do rytířského stavu. První brněnský biskup Chorinský pocházel z rodu svobodných pánů z Ledské, kteří byli roku 1761 povýšeni do českého hraběcího stavu. Z hraběcího rodu pocházel také biskup Schaffgotsche a biskup Huyn. Nejvyššího šlechtického titulu dosáhl biskup Schrattenbach, kterého císař Josef II. povýšil v roce 1787 do stavu knížecího.

Přímými rodáky z Brna byli čtyři brněnští biskupové: Schrattenbach, Stuffer, Schaffgotsche a Huyn. Rodáky z brněnské diecéze byli kromě současného biskupa Cíkrleho, rodáka z Bosonoh (nyní součást Brna), dále: Josef Kupka, ten pocházel z Černé Hory u Blanska, a Karel Skoupý z Lipůvky u Brna. Ze třinácti brněnských biskupů bylo devět německé národnosti. Prvním českým biskupem se stal – v pořadí osmý – brněnský biskup František Saleský Bauer, pozdější olomoucký arcibiskup a kardiál. Od roku 1931 byli biskupové již jen české národnosti.

Brněnskými biskupy se stali i dva řeholníci, a to Jan Křtitel Lachenbauer, který byl od roku 1763 členem Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou, a Norbert J. Klein, který v roce 1888 vstoupil do řádu německých rytířů a roku 1923 se stal dokonce jeho velmistrem.

Nejmladšího věku při biskupském svěcení dosáhl biskup Huyn – měl třicet šest let. Nejstarší byl z tohoto hlediska biskup Josef Kupka, biskupem se stal v šedesáti devíti letech. Nejdéle je brněnským biskupem současný biskup Vojtěch Cíkrle, po něm biskup Schaffgotsche – dvacet osm let. Biskup Karel Skoupý stál v čele diecéze dvacet šest let a třetím byl co do délky episkopátu František Saleský Bauer, a to dvaadvacet let.

Řady řádů a jak se v tom vyznat?

V sobotu 2. února, na svátek Uvedení Páně do chrámu (lidově Hromnice), jsme si připomněli již po třiatřicáté Světový den zasvěcených osob. Podívejme se blíže, kolik řeholníků a řeholnic žije v České republice a jaké řady u nás působí. Statistiky jsou aktualizované k 1. lednu 2019.

Církevní řady

Řady (latinsky *ordo*) jsou nejstarší formou řeholního společenství. Každý řád se řídí určitou **řeholí**, tj. souhrnem předpisů, které upravují řeholní život a jsou téměř vždy sepsané samotným zakladatelem řádu. Osoby, které do řádu vstupují, procházejí **noviciátem**, tj. zkušebním obdobím, kdy si v kláš-

teře ověřují, zda se mohou a chtějí tomuto zasvěcenému životu věnovat až do smrti. Do řeholního stavu se vstupuje přijetím **evangelijních rad**, složením veřejných **slibů chudoby, čistoty a poslušnosti**. Tyto **sliby** jsou nejprve **časné**, skládají se na dobu ne kratší než 3 léta a nepřekračující 9 roků, a po nich následují **slavné sliby**, které znamenají trvalé zasvěcení se Bohu a setrvání v řeholním společenství.

Ti, kdo se k tomuto způsobu života zavázali řeholními sliby, se označují jako **mniši, mnišky, řeholníci, řeholnice, bratři nebo (řádové) sestry**.

Kongregace

Kromě církevních řádů začaly v 16. století podle předpisů Tridentského koncilu vznikat kongregace (lat. congregatio, tj. shromáždění). Lišily se tím, že místo slavných slibů měly tzv. **věčné sliby s menší závazností** a většinou netrvají na odděleném životě v klášteře, ale usazují se naopak ve městech a **věnují se působení ve společnosti**.

Život v klášteře

Rozšířeným způsobem života mnoha řádů je společný život v klášteře neboli konventu. Každé místní společenství řeholníků je podřízeno jednomu **představenému** (opat, abatyše atd.) a v čele celého řádu stojí **opat primas nebo generální představený**.

V klášteře se řeholníci společně **modlí**, a to především tzv. liturgii hodin, která je veřejnou modlitbou církve sestavenou tak, aby Boží chvála posvětila celý průběh dne a noci. Prostor je také pro chvíle ticha, meditaci, kontemplaci a adoraci. Středem života křesťanského společenství je společné slavení mše svaté. Život v klášteře kromě modliteb naplňuje také **práce**, společné **stolování** a chvíle **rekreace**. Vedle mnichů mohli být členy řádu i laičtí bratři (**konvrši**), kteří neskládali slavné sliby a vykonávali především manuální práci. Znakem zasvěcení a svědectvím chudoby je řeholní oděv, tzv. **hábit**, který je pro každý řád specifický.

Každé řeholní společenství má vlastní zaměření (**charisma**), obvykle charakterizované principy života svého zakladatele, ale „*těžištěm činnosti řeholních řádů je milosrdná služba trpícím člověku, která byla historicky realizována především v péči o nemocné a potřebné,*“ jak je uvedeno na stránkách rehole.cz.

Řady a kongregace katolické církve působící v Česku

V České republice působilo k 1. 1. 2019 celkem **31 mužských a 63 ženských řeholních institutů**. K tomuto datu u nás žilo celkem **656 řeholníků a 1.065 řeholnic**, z toho je 42 řeholních studentů bohosloví, 26 řeholních noviců a 17 novickek.

Nejvíce řeholnic žije v Arcidiecézi Praha (283), následuje Diecéze Brno (212) a Arcidiecéze Olo-

mouc (187), nejméně naopak v Diecézi Plzeň (17). 29 sester studuje nebo pracuje v zahraničí. V ČR je celkem **95 mužských a 138 ženských řeholních komunit**.

Předsedou Konference vyšších představených mužských řeholí je břevnovský arcipat **P. Prokop Siostrzonek OSB** a předsedkyní Konference vyšších představených ženských řeholí se stala v říjnu minulého roku **S. M. Krista Chládková OP**, generální představená České kongregace sester dominičánek.

Existuje celá řada řádů, které jsou obvykle rozděleny na mužské a ženské větve. U některých řádů existuje i třetí řád, jehož členové (**terciáři**) žijí civilním životem mimo klášter.

Některé řády působí **mezi laiky**, například ve školství nebo zdravotnictví, v jiných naopak žijí členové v přísném odloučení uzavření v tzv. **klauzuře**.

Podle druhu se řeholní řády člení na **mnišské, řeholní kanovníky, řády žebravé, řeholní kleriky a rytířské řády**. Podle druhu apoštolátu (zaměření) se rozlišují řády **kontemplativní, činné a kontemplativně činné**.

Kontemplativní řády

Kontemplativní nebo-li rozjímavé řády se věnují primárně **modlitbě a rozjímání**, na rozdíl od činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Způsob svoji obživy zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí v přísné **klauzuře**, tzn. v přímém odloučení od venkovního světa.

Benediktini jsou nejstarším existujícím mnišským řádem západního křesťanství, který se řídí se řeholí **sv. Benedikta** z Nursie z počátku 6. století. Mottem řádu se stalo heslo „*Ora et labora*“ – česky „*Modli se a pracuj*“.

Cisterciáci jsou mnišským řádem ze 12. století a jejich zakladatelem je sv. Robert a jejich zásluhou byly kolonizovány mnohé do té doby pusté oblasti západní a střední Evropy.

Trapisté jsou členové Řádu cisterciáků přísné observance, který navazuje na benediktínskou tradici. Mniši zachovávají mlčenlivost, neboť ticho vytváří prostor pro vnímání Boha. V ČR vznikly v poslední době dva nové kláštery v Novém Dvoře a v Poličanech.

Premonstráti jsou členové duchovního řádu řeholních kanovníků a řídí se řeholí sv. Augustina. Jejich hlavní činností je kazatelství, práce v duchovní správě, vědě a školství. V ČR jsou společně se salesiány největším mužským řeholním institutem.

Augustiniáni se řídí řeholí sv. Augustina, která je na rozdíl od řehole sv. Benedikta stručnější a poskytuje řeholníkovi možnost větší míry vnější činnosti.

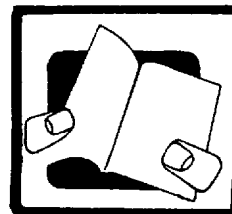
Karmelitáni patří do katolického řádu založeného ve 12. století poustevníky žijícími v ústraní v pohoří Karmel v dnešním Izraeli. Jejich spiritualita klade důraz především na kontemplaci, bratrské společenství a službu uprostřed lidí.

..... pokračování v příštím čísle Farním věstníku

Akce orlovna Telč - předsálí PROSTOR – Jihlavská 77
Bar s nápoji a občerstvením otevřen vždy hodinu před akcí

Neděle 24. 2. 2019 v 17.00 hodin „**Návštěva Samoi**“
p. Karel Adamec – beseda

Pátek 1. 3. 2019 v 18.00 „**Barevné Maroko**“
Marie Gregorová - beseda

Z farní knihovny

Od zpovědi ke svátosti smíření - Kajícnost - cesta k Božimu milosrdenství a usmíření v době papeže Františka – autor Pavel Ambros

Křest nám dává nový život, nebere však svobodu. Svoboda člověka je křehká i pro křesťana. Stále v něm bojuje starý člověk. Nepřítel chce v člověku zabít Boží život. Postupuje u každého svými zbraněmi. Kristus dal církvi nejen křest, který obmývá a očišťuje člověka, ale také slzy lítosti, které ve svátosti pokání dostávají sílu křestní vody. Čtenáři se v

knize dostává spolu s poučením i povzbuzení, jak se na zpověď nejlépe připravit, co všechno obsahuje, jaký má smysl lidská námaha boje se zlem a jak se vyvarovat možných omylů. Kniha je určena zpovědníkům i kajícím.

Velikonoční příběh – Anselm Grün

Anselm Grün prostě a jímavě vypráví příběh Ježíšových velikonoce. Při čtení prožíváme chvíli jeho slavného vjezdu do Jeruzaléma, poslední večeři s učedníky, cestu na Golgotu a ukřižování i vzkříšení.

Text umocňují snově krásné ilustrace Giuliana Ferriho, které dokáží zaujmout děti i dospělé.

Jáchym a desatero – Brigitte Endresová

Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochopit, k čemu je dobré. Jenže nějaká příkazání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat?

Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccem velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevznesl do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit. Desatero zkrátka není jen nějakým soupisem příkazů, ale návodem na šťastný život od Toho, který nás za všech okolností miluje.

Vhodný dárek k iniciačním svátostem pro děti nejen mladšího školního věku.

Uzávěrka příštího čísla je v neděli 24. 3. 2019

Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč – www.farnost-telc.cz
Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@post.cz

